

Markó Béla

Ars poetica Velencében

*Csupán a tenger festett körme ez,
s ha ujjbegyéhez néha hozzáérek,
mégis megérezem sós ízét a vérnek,
mi itt hajszálerekben csörgedez,*

*és távol egyfolytában csak zuhog,
s fülsiketítőn dübörög, miközben
mérhetetlen ágyékából kiröppen
egy-egy sirály, és apró jambusok*

*szökellnek s szétszakadnak, mint a hab,
mert ott kint egyfolytában nyílanak
s csukódnak is hullámozó rései,*

*míg rám törnek szédítő illatok,
és néhány verset tán még írhatok
róla, de nem fogom megérteni.*

Szerelem Velencében

*A víz alatt még megtörténik minden,
mert egy-egy ház itt csak vágott virág,
vagy utazó, ki úti holmiját
hozta csupán magával, s a kilincsen,*

*amely hazavezetne, szürke hínár,
akár egy álarcosbájból maradt,
régés-rég eltépett fátyoldarab,
s bent semmi sincs, de új értelmet kínál*

*mindenkinek, és új történetet,
már-már azt mondtam, hogy új életet,
ha nem tudnám, hogy mint lakatlan kagyló,*

*csak annyit ér a múlt, s képzelheted
kedved szerint, úgysem téged szeret:
fent kőablak, s lent hullámozik a padló.*

Alkatrészek

Pablo Picasso: Zöld háttér előtt ülő akt,
1946, falfesték fán, 165×147,5 cm,
Picasso Múzeum, Antibes

*És arról sincs szó, hogy majd összeolvad
később, hiszen már semmi sem egész,
s a réseken a zöld mező befolyhat,
de azzal is csak nő a repedés*

*az alkatrészek közt, s ismét ragyog
külön-külön a térd, a váll, az emlők,
s nem illenek a lábak és karok
egymásba, járnak-kelnek, mint a felhők*

*a sima ég alatt, s hiába vár
egy megnyílt ágyék, hogy kiáltanál
s jajgatnál végre, mert egyetlen festmény*

*csupán a menny, és rakosgathatod
ide-oda a sok-sok darabot,
hol látogató csak minden teremtmény.*

Egy test kitérve

Pablo Picasso: Ulixes és a szirének,
1947, falfesték, grafit három tábla
fibrocementen, 360×250 cm,
Picasso Múzeum, Antibes

*Mert végül is mit tudhattál meg így,
hogy nem engedted magad odaveszni,
s hogy nem gyűrhet le téged soha semmi,
ha lekötözve sírnak részeid,*

*s vergődnek mind-mind, szörnyűségesen
jajgat a fül, a szem, a kéz, az ágyék,
de nem a mindent elárasztó vágóért
könyörög egy sem, csak a végtelen*

*zúgást szeretné befogadni végre,
s nem érti, hogy ez nem az ő zenéje,
hanem a tengeré, míg nem marad*

*belőled más, csupán egy test kitérve,
hol átjárhat a halál muzsikája,
és mégsem teljesülsz be ezalatt.*

Határvonalak

Pablo Picasso: Életöröm, 1946,
falfesték fibrocementen, 120×250 cm,
Picasso Múzeum, Antibes

*A szépség és a szörnyűség rokon,
sőt, ugyanúgy szabdalják szét a képet,
ha önmagukból így vagy úgy kilépnek,
s táncol a kecskeláb egy kőfokon,*

*vagy száll egy női kéz a levegőben,
és félig ember, félig szörny leszel,
olyan ricsajjal, hogy majd fölmeszel
saját halálod, és életre hökken,*

*mert erről van szó, hogy nem lesz határod,
s egy darabig talán még visszavárod
széthulló részeid, de az öröm*

*azáltal teljes, hogyha egybeolvad,
mi tegnap volt, s mi úgyis meglesz holnap,
míg testem s tested egymásba töröm.*

Séta Antibes piacán

*Ugyanilyen volt Antipolisz hajdan,
s tán ugyanígy zsibongott a piac,
hogy mit veszel meg, és hogy mennyit adsz
ezért-azért, míg jársz-kelsz a zsvajban,*

*amely örök, nem úgy, mint mi, vagy éppen
a környék sok gyümölcse, s friss halak
és kagylók jégben, mit a pillanat
elénk sodor most a tenger vizében,*

*s megromlik néhány nap alatt, hiszen
feltűntek itt sokan, de senki sem
maradhatott a kellesténél többet,*

*s miért is, hogyha egyenként kevés
idő ez, de a tücsökcirpelés
nem múlik, s híre sincs sok holt tücsöknek.*